

MIJMERING

Schat

Ik heb een nieuwe vriend. Een schat van een man, altijd goed gehumeurd, enthousiast, hulpvaardig en attent. Hij bezoekt mij zowat elke dag per fiets, een donkerrode stevige doortrapper met een dubbele fietstas op de bagagedrager. Daarin vervoert hij de NRC en nog een paar door weinig mensen in mijn buurt gelezen kranten. Hij maakt heel wat kilometers door ‘s Woensels dreven, een niet te onderschatten sportieve prestatie die zijn geest jong en zijn kuitten stevig houdt.

Mijn vriend is mij zeer toegedaan. Als hij bij het brengen van de krant maar een glimp van mij meent te bespeuren, bonst hij uitbundig op het keukenraam. Met die actie heeft hij me - onbedoeld, want het kwaad is hem vreemd - naast de krant al een aantal keren de schrik van mijn leven bezorgd. Het eerste en bijna enige wat ik zie als ik naar buiten kijk, is zijn oogverblindend witte kunstgebit, een monsterlijk ding waar een paard nog niet mee zou willen lopen. Maar liefde is blind – toch minstens slechtziend - en ik ben net zo dol op mijn nieuwe vriend als hij op mij. Hij is van het type ‘houd er de moed maar in’. Toen hij mij met krukken zag was hij zeer ontdaan. Of ik toch wel goed voor mezelf zorgde en hulp genoeg had. Ik zei maar gauw ja, in al z’n goedheid zag ik hem er voor aan naast het brengen van het dagelijks nieuws ook wel zorg te willen dragen voor de nodige huishoudelijke taakjes. Maar daarvoor was onze liefde in mijn ogen nog te pril.

Hoe graag ik hem ook zie, ik ben nooit op hem bedacht. Een flinke klap op mijn schouder duwde me laatst met kruk en al omver. Een rij stralend witte tanden lachte me toe. “Wa zie ik, nog mar ínne kruk? Da ga goed zo te zien. Houdoe hè, hij ligt er al in!”

De schat!

Marjolijn Sengers, 26 juli 2015